

МИСЛИ

“Депресирианият човек е радикален, мрачен атеист”.
 “Анализирането на вярата не включва задължително метод за живеене без нея”.

“Назоваването на страданието, въздигането му, разчленяването му на малки компоненти - това без съмнение е начин за обуздаване на мъката”.

“Днес е апогеозът на човешката лудост. Политиката е част от това, особено в своите смъртоносни изблици. Тя не е поле, в което човешката свобода се разгръща. Модерният свят, светът на война, третият свят, престъпният свят на смърт няма бляскава страна. Модерният политически домейн е в огромна степен тоталитарен, социален, избравяващ, източаващ. Слегователно лудостта е място на асоциалното, неполитическото и, парадоксално, на свободната индивидуализация”.

“Унижението е просто граница, отблъскващ дар на другото, вътрешно аз, за да може истинското аз да не изчезне, а да намери в отпущането начин за съществуване”.

Интелектуалката и съпругът ѝ - писателят Филип Солер, в края на 60-те

Юлия Кръстева: Политиката ни задушава

Аз съм европейска гражданка, с френска националност, български произход, "осиновена" от Америка, казва прочутата ни интелектуалка

Един от най-големите световни умове принадлежи на българка. Текстове на Юлия Кръстева отдавна са влезли в елитния корпус от европейски мислители, които умеят да наблюдават света по най-ценния начин: радикално, с остър ум, от птичий поглед и с пробивната сила на откривател. По съвпадение тя ще бъде в България дни след другия голям автор, прославил ни във Франция, а и в света - Цветан Тодоров. Днес от 11 часа тя ще говори в Аудлата на Софийския университет "Свети Климент Охридски". Темата е съвсем подходяща за мястото, от което тръгнаха ранобудните студенти - "Нова форма на бунта".

Също като Цветан Тодоров Юлия живее във Франция от близо пет десетилетия. Визитите ѝ в България са рядкост и винаги предизвикват страхотен интерес. Сферата ѝ на дейност е напълно полифонична: психоаналитик, семантик, писател, философ, феминистка.

"Никъде другаде човек не усеща така силно, че е чужденец, както във Франция. Но и никъде другаде не би се чувствал по-добре като чужденец освен във Франция", така тя обяснява втория си дом. Но докато стигне до този извод, преживява много трудности. Когато пристига в Париж през 1965 година, изпада в криза. Чувства се раздвоена, и по думите ѝ, Юлините в нея стават две - славянската и френската. "Пристигнах. Отидох на месата в Нотр Дам дьо Пари и изпитах странното чувство, че всички около мен приличат на пакети - като онези подаръци в лъскави опа-

ковки, които продават в големите магазини. Отвън всичко е направено като за празник, красиво и с панделки, но всъщност никой не знае какво има вътре, тъй като е здраво завързано. И

разбрах, че нямам избор - или се стягам и върша работата си, или се провалям. Постепенно намерих приятели, а после се и омъжих. Но винаги съм усещала, че не съм сред славяни. Дори в ис-

креното приятелство

има нюанс на дистанция с уважение или студенина

Аз обаче свикнах.

Продължих напред. Докато много мои приятели или връстници останаха уязвени и потиснати, а после си отидоха", разказва Кръстева. С времето започва да харесва именно онова, от което се е страхувала - идентичността отдавна не е проблем за нея, вместо това съжителстват в хармония с много "произходи". "Аз съм европейска гражданка с френска националност, български произход, "осиновена" от Америка", казва тя за себе си. Твърди, че онова, което най-много харесва в българите, е тяхната жизненост и топлина. "Когато се прибрах в България преди години, всички ми се виждаха мрачни и потиснати. Сега обаче хората ми се струват по-бодри, по-динамични, изпълнени с проекти. Знаем, че проблемите в икономиката и политиката не са малко. Но ние можем да се приобщим към Европа, да ѝ дадем нещо свое - различно, по-топло, по-човешко", гласят наблюденията ѝ от редките прибираня вкъщи.

Авторка е на 30 книги, а титлите ѝ са неизброими: почетен професор и пълноправен член на Парижкото психоаналитично общество, Офицер на Почетния легион, командир на Ордена за заслуги. През 2004 г. Кръстева става първата носителка на наградата "Холберг", създадена от правителството на Норвегия, за да погълни липсата на хуманитарните науки в предвидените области на Нобела. Юлия притежава също призове на името на Хана Аренд и

на Вацлав Хавел. Редовно преподава в Колумбийския университет в Ню Йорк като гост-професор, където дели професорския стол по семиология с Умберто Еко и Цветан Тодоров, както и в Университета на Торонто и др. Тя е изпълнителен секретар на Международната асоциация по семиология и член на много редакторски съвети. Член е и на Британската академия. Между най-известните ѝ творби са "Революцията в поетичния език", "Истории на любовта", "Черно слънце. Депресия и меланхолия", "Сетивното време. Пруст и литературният опит", трилогията "Женският гений: Хана Аренд, Мелани Клайн и Колет", "Омраза и прошка", както и на романите "Самураите", "Убийство във Византия"...

А според американското списание Foreign Policy

тя е в престижната листа на 100-те най-влиятелни умове в света

"Много се говори за бунт в нашия глобализиран свят. Народни въстания, възмутена младеж, детронирани диктатори, президенти, изпуснали олигархическите си нерви, надежди и свободи, потиснати в затвори, карнавални процеси и кървави бани. Ще успее ли бунтът, наричан в Мрежата riot, да събуди пресметливото човечество в цифровата ера от хиперсвързания му сън? Или бунтуването е само хитроуст на спектакъла, необходими му, за да продължи?", такава пък е анонцията на Кръстева за лекцията ѝ днес в Софийски.

Юлия Кръстева